

Լ. Մոլոդոց

ՊԻԼՈՍՈՒԿ

Մեռած
հուշերի լույսը

1934

891715

S-80

Գատ. խմբագիր՝ Ա. Հայրյան
Տեխ. խմբագիր՝ Տ. Պաշխանջյան
Սրբազրիչ՝ Հ. Մանավազյան
Նկարները՝ Լ. Կուզնեցովի

Իլավիա № 8631, հրատարակութուն № 3064, պատվեր № 1163,
տիրաժ 5000: Հանձնված և արտադրության 9 հուլիսի—1934 թ.
ստորագրված և տպելու 4 ոգոստոսի—1934 թ.

Պետերատի տպարան Յերևան 1934 թ.

Փ Ի Լ Ո Ս Ի Կ Ը

Կար մի մանուկ, անունը Փիլոսիկ:

Մի անգամ բոլոր յերեխաները դպրոց
գնացին: Փիլոսիկը վերցրեց գլխարկը և
ուզում էր ինքն ել գնալ: Մայրն ասաց
նրան.

— Եղ ո՞ւր ես պատրաստվում, Փիլոսիկ:

— Դպրոց:

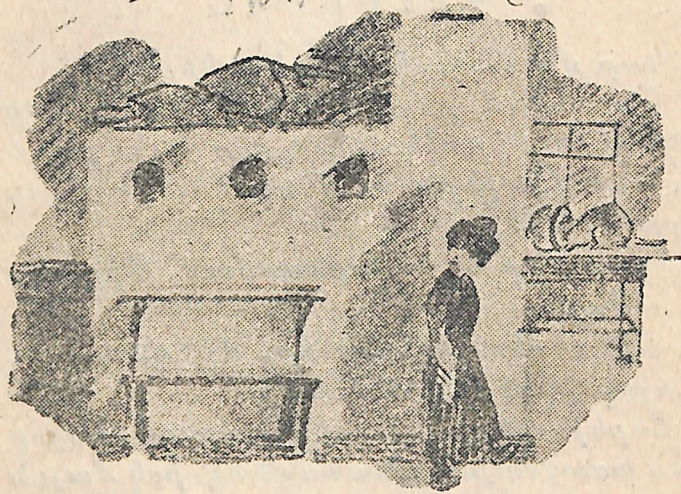
— Դու դեռ փոքրիկ ես, մի գնա, — ու
մայրը թողեց նրան տանը.

Յերեխաները գնացին դպրոց: Հայրը
դեռ առավոտյան անտառ գնաց, իսկ մայրն
որավարձու աշխատանքի: Խրճիթում մնա-
ցին Փիլոսիկն ու տատը: Փիլոսիկն սկսեց
ձանձրանալ, տատը քնեց: Նա փնտրեց
գլխարկը, իրենը չգտավ, վերցրեց հոր
հին գլխարկն ու գնաց դպրոց:

Դպրոցը գտնվում էր գյուղից դուրս,
յեկեղեցու մոտ:

Յերբ Փիլոսիկն իրենց թաղով եր գնում,

Հները նրան չդիպան, նրանք ճանաչում
ենին Փիլոսիկին: Բայց յերբ գնաց ոտար
դռներով, դուրս թռավ Չաղարիկը, հաչեց,
իսկ Չաղարիկի հետևից մեծ Գայլիկ շունը:

Փիլոսիկը թողեց ու փախավ, շները հե-
տևից ընկան: Փիլոսիկն սկսեց բղավել,
սայթաքեց ու ընկավ: Դուրս յեկավ մի
գյուղացի, քշեց շներին և ասաց:

— Եղ ո՞ւր ես, եղպես մենակ վաղում:
Փիլոսիկը վոչինչ չասաց, հավաքեց փե-

շերն ու վազեց ինչքան կարող եր: Վա-
զեց... յեկավ ու հասավ դպրոց: Պատշգամ-
բում վոչվոք չկար, իսկ դպրոցում լավում
եր յերեխաների զովժոցը: Յերկյուղն առավ
Փիլոսիկին:

— Վայ թե ուսուցիչն ինձ վռնդի:

Յեվ սկսեց մտածել, թե ինչ անի:

Հետ գնա, — շունն իրեն կուտի, դպրոց
գնա, — ուսուցչից ե վախենում:

Դպրոցի մոտով դույլը ձեռքին գնում ե
մի կին և ասում ե.

— Բոլորը սովորում են, ինկ դու ի՞նչ
ես այստեղ կանգնել:

Փիլոսիկը գնաց դպրոց:

Դպրոցի սրահում հանեց գլխարկը և
դուռը բաց արեց:

Դպրոցը լիքն եր յերեխաներով: Ամեն
մեկն իրենն եր ասում. և ուսուցիչն ել
կարմիր շարժը գցած ման եր գալիս մեջ-
տեղը:

— Դու ի՞նչ ես ուզում, — բղավեց ուսու-
ցիչը Փիլոսիկի վրա:

Փիլոսիկը բռնեց գլխարկը և վոչինչ չեր
ասում:

— Ո՞վ ես դու...

Փիլոսիկը լուռ եր:

— Չլինի՞ դու համբ ես:

Փիլոսիկն ենպես վախեցավ, վոր խոսել
չկարողացավ:

— Ե, ուրեմն գնա տուն, յեթե խոսել
չես ուզում:

Իսկ Փիլոսիկն ուրախ եր մի բան ասե-
լու, բայց յերկյուզից չորացել եր կոկորդը:
Նա նայեց ուսուցչին և լաց յեղավ: Այն
ժամանակ ուսուցիչը խղճաց նրան: Նա
չոյեց Փիլոսիկի գլուխը և յերեխաներին
հարցրեց, թե ո՞վ ե այս տղան:

— Այդ Փիլոսիկն ե, Կոստիկի յեղբայրն
ե, նա վաղուց ե ուզում գալ զպրոց, բայց
մայրը չի թողնում. նա ծածուկ ե յեկել
զպրոց:

— Դե, նատիր այդտեղ յեղբորդ մոտ,
յես մորդ կինդրեմ, վոր նա թույլ տա
քեզ զպրոց գալու:

Ուսուցիչն սկսեց ցույց տալ Փիլոսիկին
տառերը, բայց Փիլոսիկն արդեն տառերը
ճանաչում եր և մի քիչ ել կարգալ գիտեր:

— Դեհ, մի անունդ գիրկապ արա:

Փիլոսիկն ասաց.

— Փյուր-ինի, փի, լյուն-ո, լո, սե-ինի-
կեն-սիկ, Փիլոսիկ:

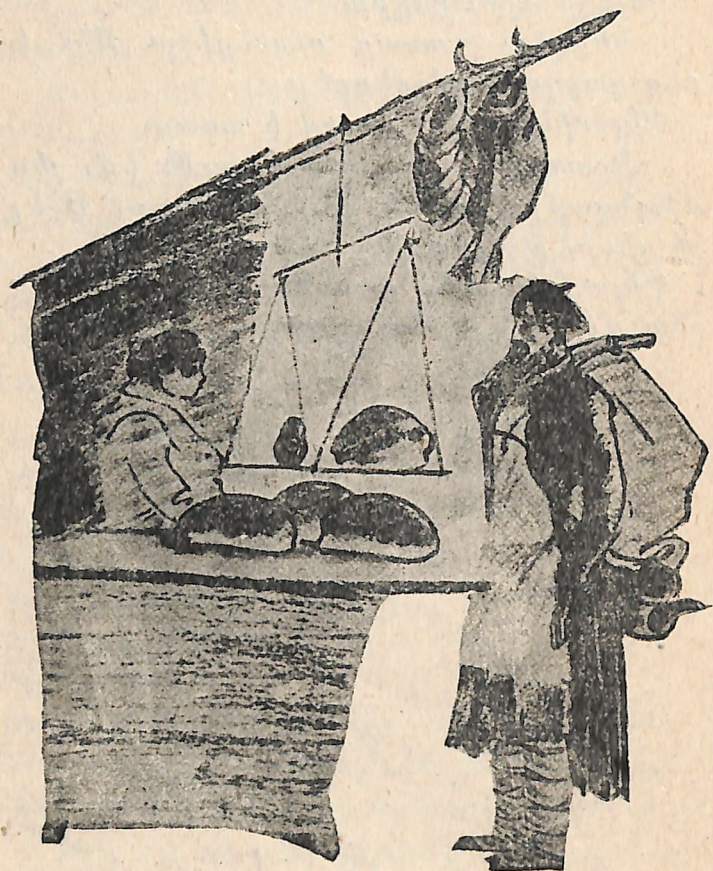
Բոլորը ծիծաղեցին:

— Կեցցես, — ասաց ուսուցիչը: Ո՞վ ե
քեզ կարգալ սովորեցրել:

Փիլոսիկը սիրտ առավ և ասաց.

— Կոստիկը: Յես շատ զալումն եմ, յես
միանգամից ամեն ինչ հասկացա: Ասել
չի լինի, թե յես ինչ ճարպիկն եմ:

Փիլոսիկն այն որվանից յերեխաների
հետ միասին սկսեց զպրոց հաճախել:

ՅԵՐԵՔ ՓՈՒՌՆԻԹ ՅԵՎ ՄԻ ԲՈՔՈՆ

Մի գյուղացի ուտել եր ուզում: Նա գնեց մի փուռնիթ և կերավ. ելի յեր ուզում ուտել: Նա գնեց մի փուռնիթ ել և կերավ: Ելի յեր ուզում: Նա գնեց յերրորդ փուռնիթը և կերավ: Ելի յեր ուզում: Հետո նա գնեց մի բոքոն և յերբ բոքոնը կերավ, արդեն կշտացավ: Այն ժամանակ գյուղացին խփեց իր գլխին և ասաց.

— Եսպես ել հիմար, յես ինչու իզուր տեղը եղքան փուռնիթ կերա: Լավ կլինեք առաջուց մի բոքոն ուտելի:

ԾԵՐ ՊԱՊՆ ՈՒ ԹՈՌՆԻԿԸ

Պապը շատ ծերացել էր: Նրա վոտները չեյին շարժվում, աչքերը չեյին տեսնում, ականջները չեյին լսում, բերանում ատամ չկար: Զեռքերը դողդողում էյին: Ճաշ ուտելիս կերակուրը կաթ-կաթում էր գդալից: Վորդին և հարսն էլ սեղան չնստեցրին նրան, այլ ճաշ էյին տալիս մի անկյունում: Մի անգամ կավե ամանով ճաշ տվին նրան: Ծերունին ուզեց բարձրացնել ամանը, բայց վայր գցեց ու ջարդեց: Հարսն սկսեց վիրավորել ծերուկին, վոր նա ամեն ինչը փչացնում է, և ամաններն է ջարդում: ասաց, վոր սրանից հետո նրան փայտե ամանով է ճաշ տալու: Ծերուկը միայն ծանր հառաչեց և էլ վոչինչ չասաց:

Մի անգամ մարդ ու կին նստել են տանը և նայում են-իրենց փոքրիկը հատակի վրա տաշեղների հետ խաղում է և

մի ինչ վոր բան է շինում:
Հայրը հարցրեց.

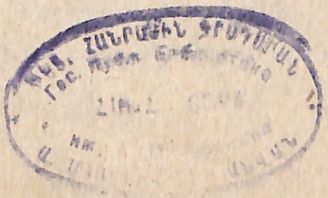
1186

— Եղ ի՞նչ ես շինում Մուքո:

Մուքոն ել ասում ե.

— Եղ յես, հայրիկ, փայտե աման եմ շինում: Յերբ դու և մայրիկը ծերանաք, նրանով ձեզ կկերակրեմ:

Մարդ ու կին իրար նայեցին և լաց յեղան: Նրանք ամաչեցին, վոր ծերունուն վիրավորել են և այն ժամանակվանից հետո սկսեցին նրան իրենց հետ սեղան նստեցնել և խնամել ծերուկին:

5448

գրք՝ 15 409.

А ТОЛСТОЙ
ФИЛИПОК
Гиз. ССР Армени